

[Henry Christensen.]

Der kunne måske være grund til at gøre en enkelt yderligere bemærkning om de politiske konklusioner, der måtte kunne drages af bare denne oplevelse. Jeg har lagt mærke til, at man — og det synes jeg er forståeligt — med glæde i forskellige blade har berettet om, hvor godt det er at se, at regeringspartierne tager forskellige, hinanden modstridende standpunkter. Det tyder jo på en stor frihed, og det kunne, forstår jeg, tyde på, at vi skulle være ved at komme ind på, hvad man har kaldt andre parlamentariske tilstande. Men hvor langt rækker det? Hvad er realiteten heri? Realiteten er, at de to små partier i regeringskonstellationen har fået lov til ved visse lejligheder at præcisere enkelte særstandpunkter, når det på forhånd var sikkert, at det standpunkt, socialdemokratiet indtog, gik igennem her i det høje ting. Så langt har den parlamentariske nyordning rakt, men heller ikke længere. Når der har foreligget situationer, hvor et af de små partier ved at vedkende sig sin opfattelse og tilslutte sig det synspunkt, vi andre havde, ville bringe socialdemokratiets opfattelse i mindretal, så har de aldrig været at finde på dette plan med parlamentarisk frihed eller noget i den retning. Det var jo også det, vi oplevede i denne situation, og derfor tror jeg, at inden man glæder sig over noget i den retning, skal man gøre sig klart, hvad der er realiteten heri, og at det mest er en måde at lave billig agitation på for de to små regeringspartier. Når det kommer til stykket, er der ingen realitet deri.

Normeringslovforslaget er blevet gennemgået på samme måde som forslaget til lønningsloven. Der er her opnået forbedringer for nogle grupper, som vi fandt det rimeligt og rigtigt at skaffe visse forbedringer. Jeg kan således nævne dommerfuldmægtigene, socialrådgiverne, kriminalpolitiet og landpolitiet. Jeg vil specielt om landpolitiet gerne sige, at det holdt urimelig hårdt blot at nå det beskedne resultat, vi nåede her. I alt 69 advancementsstillinger var ifølge lovforslaget taget fra landpolitiet, d. v. s. alle dets advancementsstillinger. Vi fandt, at det derved ville blive umuligt at holde de gode landpolitibetjente i deres landdistrikter gennem en

tilstrækkelig lang periode. Det ville være til skade for dette politikorps og til skade for den befolkning, for hvilken det er vigtigt at have en dygtig landpolitibetjent, som kender forholdene derude og har kendt dem tilstrækkelig længe. Vi nåede det resultat at få 20 advancementsstillinger sikret for landpolitiet. Det var ikke efter vor opfattelse tilfredsstillende, men det var, hvad det var muligt at opnå. Den højtærede justitsminister erklærede ganske vist under forhandlingerne, at det var vanskeligt at administrere, når det drejede sig om 20 advancementsstillinger.

Jeg vil gerne på venstres vegne sige til den højtærede minister, at skulle det vise sig for vanskeligt at administrere med kun 20 advancementsstillinger i landpolitiet, vil venstre være villig til at hjælpe den højtærede minister til så mange flere, som der skal til for at gøre administrationen lettere.

Hvad der måske var en nok så interessant oplevelse i forbindelse med behandlingen af normeringslovforslaget, var de foreslåede nye normeringer inden for forsvaret. Der var stillet forslag om 293 nye normeringer. Dette forslag blev opretholdt, men den højtærede forsvarsminister fandt ud af, at der til gengæld var mulighed for at nedskære de almindelige fenrikstillinger med et antal af 100, d. v. s. en nettoforøgelse på 193. Den højtærede forsvarsminister mødte op i udvalget og gav det svar, vi havde bedt om under første behandling, og begrundede på sagligt overbevisende måde nødvendigheden og rigtigheden af dette forslag, også i henseende til de forsvarsordninger, der efter den højtærede forsvarsministers opfattelse kunne blive tale om. Det radikale venstre havde imidlertid taget forbehold indtil da, sådan som det radikale venstre gennem alle årene har taget forbehold og stemt imod normeringer inden for forsvaret. Nu var situationen den, at det radikale venstre kendte mere til forhandlingerne omkring forsvarsudvalget eller i hvert fald havde anledning til at kende mere dertil end vi andre. Vi sagde klart til det radikale venstre, at stillingen efter vor opfattelse måtte være den, at hvis partiet med det kendskab, det havde til den kommende forsvarsordning, mente, at det ikke var nødvendigt at nynormere helt eller delvis de foreslåede